

1.pôstna – 10.3.2019

On ma chápe

Milost' Pána Ježiša nech je s vašim duchom.

Židom 4:14-16 „Pretože máme veľkého Veľkňaza, ktorý prenikol nebesá, Ježiša, Syna Božieho, pridržajme sa vyznania. Ved' nemáme Veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami, lež máme Veľkňaza, podobne pokúšaného vo všetkom, ale bez hriechu. Pristupujme teda s dôverou ku trónu milosti, aby sme prijali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas“.

V knihe Prísloví máme takéto konštatovanie: „Srdce pozná vlastnú trpkosť, cudzí nemôže zdieľať jeho radosť“ (14:10). Napriek tomu v živote hľadáme bytosť, ktorej by sme sa mohli vyžalovať, posťažovať, vyplakať sa pri nej. **Nieкого, u koho hľadáme pochopenie či múdru radu, čo so životom. Ak nieкого takého máme vedľa seba, budme za neho vdáční, pretože je to nesmierny dar.**

Skôr totiž máme skúsenosť, že ľudia nás nedokážu pochopiť. Mnohokrát si zle vysvetlia naše motívy, pohnútky, slová aj skutky. Pri ľuďoch často hrozí sklamanie či zranenie, pretože nie každý vie správne reagovať na to, čo prežívame, ako sa rozhodujeme. Iste sme si v živote niekoľkokrát povedali: nikto mi nerozumie. A tak dusíme v sebe svoje pocity, pády, zlyhania, bolesti, čo zle pôsobí nielen na náš psychický, ale tým aj zdravotný stav. Treba však rátať s tým, že ľudia nám nedokážu vždy pomôcť. Je tu však Pán Ježiš, ktorý nám pomôcť chce aj dokáže.

Aký je teda rozdiel medzi človekom a Bohom, čo sa týka pochopenia nás, našich rozhodnutí, činov či slov, nášho životného zápasu?

1. Pán Ježiš nás pozná. Už sa vám iste stalo, že vám niekto niečo vysvetľoval a vy ste za nič na svete nechápali, čo vám chce povedať. Mne sa to raz stalo, keď mi jedna spolusestra vysvetľovala o akú osobu ide... Dávala mi rôzne indície, ale ja som vôbec nevedela o kom hovorí. Videla som zlosť v jej očiach a zúfalstvo v mojich ☺ a tak som povedala: jaaj, už viem. Nie nevedela som, ale za to odľahnutie jej aj moje, to stálo. A nejako takto to vyzerá aj v živote. Keď chceme niekomu vysvetliť, ako to v skutočnosti bolo, možno nám mnohokrát ľudia povedia: jaj, rozumiem, ale to len preto, lebo sú zúfalí z toho, ako nerozumejú.

Božie slovo nám však Pána Ježiša predstavuje ako Toho, ktorému nič nie je skryté: „*a nieto tvora skrytého pred Ním, všetko je obnažené a odkryté očiam Toho, ktorému sa budeme zodpovedať*“ (Žid 4:13). Pán Boh nás pozná aj v tých polohách, miestach, postojoch, o ktorých sme ani nevedeli, že ich vo vnútri máme. Nič pred Ním nie je zahalené, preto Mu nemusíme nič vysvetľovať. Má širšie možnosti pochopenia, pretože ***On je Boh – všavedúci, všadeprítomný. A to mu dáva schopnosť vnímať viac, ako ľudia, poznať viac, ako poznáme my sami. Nič v nás nie je natoľko zahalené, že by to On neodhalil a nepoznal.***

Preto môžeme smelo povedať, že Pán Ježiš nás pozná a netreba nám slová, aby sme Mu vysvetlili, čo prežívame, ako sa cítime, čo nás trápi. Problém je v tom, že sme na to zabudli a snažíme sa pred Pánom všetko utajiť. No On skúma všetko – aj hĺbokosti Božie, a oveľa viac naše. **Pokojne sa teda Pánovi zver aj v túto chvíľu, On ťa plne chápe, čo je dôvod k radosti a vďačnosti voči Nemu.**

2. Ježiš sa nám v mnohom podobá. My, ľudia, sa zväčša chceme predstaviť lepšími ako tí druhí. Snažíme sa ukázať lepší, ako sme. Hriech v nás, pýcha v nás, nás poháňa predbiehať sa navzájom a riešiť, kto je múdrejší, šikovnejší, vtipnejší. Ale často sa ľudia vzájomne predbiehajú aj v zlom, nielen v dobrom. Posilňuje to naše ego, náš narcizmus a samozrejme aj našu samospravodlivosť. **Ak sa však cítime byť lepší ako iní, môžeme im reálne byť oporou? Nebude naša pýcha skôr prekážkou pre pomoc iným? Často ľudia povedia: chápem ťa, no v myslí nás súdia a hovoria si: ja by som to iste vyriešil lepšie ako on.**

Božie slovo nám však pripomína, že Ježiš zo seba nerobí lepšieho, ako sme my. Dokonca sa s nami hriešnikmi identifikoval, keď na seba vzal ľudské telo, žil rovnaký život ako my, mal podobné skúsenosti a prešiel rovnakým pokušením. ***Práve preto nám môže dobre porozumieť, pretože k nám nepristupuje ako k menejcenným, hriešnym, ale ako k milovaným a svojou krvou zachráneným.*** Ježiš teda nejde k nám s tým, že sme zhrešili a už nemáme šancu, ale plní slová proroka Izaiáša: „*nebude kričať, nezvyší hlas, a nedá mu znieť na ulici, trstinu nalomenú nedolomí a tlejúci knôt neuhasí*“ (Iz 42:2-3).

Pred Pánom Ježišom sa teda nemusíme báť ani hanbiť vypovedať aj to najhlbšie ukryté tajomstvo a utrpenie. On nás nebude súdiť, ale práve naopak: bude nás chápať. To samozrejme neznamená, že naše zlé rozhodnutia bude ospravedlňovať, veď hriech je Mu vzdialený, ale ani to neznamená, že pri pohľade na nás, nás odsúdi. **Pokojne sa teda zver Pánovi aj v túto chvíľu, On ťa neposudzuje, ale prijíma a chápe.**

Práve pre tieto dve „vlastnosti“ Pána Ježiša, smieme prísť pred Božiu tvár bez strachu, obáv či masky. **U Pána Ježiša vždy nájdeme milosrdenstvo, zľutovanie, pomoc, pochopenie a milosť.** No nie vtedy, keď to my čakáme a tak ako to my chceme, ale tak ako to On uzná za vhodné a v tom príhodnom, pravom čase. Pretože On vie, dokedy nás treba učiť, kedy nás nechať padnúť, kedy dvihnúť a odpustiť, kedy pokarhať a kedy privinúť. Jediné, čo sa od nás žiada je **dôvera**. Ved' nejdeme k Bohu, ktorý by nás nepoznal alebo nám nerozumel, vtedy by bol na mieste strach. My ideme k Pánovi, ktorý má k nám postoj milosrdenstva a preto smieme dôverovať.

Iste: ľudia nás nemusia vždy pochopiť, ale Boh chápe vždy. Otvára nám svoju náruč aj v túto chvíľu a hovorí: *„pod'ťe ku mne všetci, ja vám dám odpčinutie“*. Amen.